

Debera

Evelin Waa

Prológ

V nekonečnom vesmíre plávajú dve planéty. Jedna - na ktorej život prekvitá v nadprirodzených dimenziách a druhá - na ktorej život vyhasol. Jej prítomnosť aj minulosť je zahalená rúškom tajomstva. Cesta za jeho poznaním privodí nejedno dobrodružstvo, napätie a samozrejme aj úskalia lásky.

Podarí sa obnoviť život na tejto planéte? Aké prekvapenia tu čakajú?

Odpoveď nájdete v tomto dobrodružno - romantickom sci-fi románe, v ktorom vám zážitok z čítania umocnia aj vsunuté obrázky.

Obsah

Qebera.....	3
Priznanie.....	21
Cestovanie.....	26
Prieskum.....	32
Stretnutie.....	50
Hrad.....	80
Opäť cestovanie.....	119
Zázrak života.....	129
Pravý čas.....	192
Dar.....	218

Prvá kapitola

Qebera

Nadišiel dlho očakávaný deň. Slnko už stálo vysoko za horami, keď sa Qeberčania začali schádzať na dohodnutom mieste na odlet. Bolo na vyvýšenej časti, na veľkej skale strmo vyčnievajúcej ponad more. Diváci stáli za ohraničenou čiarou, za ktorú sa nesmeli prestúpiť. Čakali na príchod hlavnej posádky a na Soma. Medzi divákmi bola aj Širon a držala za ruku Arniku - modrooké, blondávé asi päťročné dievčatko. Netušila, aké tajomstvo sa skrýva za touto nežnou tváričkou a akú šokujúcu situáciu zažije už za pár minút. Keď zistila, že je tehotná, podvedome vyhl'adávala detskú spoločnosť a Arni jej obzvlášť prirástla k srdcu. Mala letieť s ostatnou posádkou,

ale Som - vzhľadom k jej stavu, rozhodol inak. Preto jej manžel - Ander, bude letieť bez nej.

„Nastal čas na odchod,“ prehovoril Som pokojným a dôstojným hlasom, keď sa aj s posádkou a posilňovačmi cestovného tunela dostavil na svoje miesto. „Teraz vám dám pokyny, čo treba robiť, aby bol dostatok energie potrebnej na odlet. Využijeme nekonečnú a všemocnú kozmickú energiu na dosiahnutie našich dlhoročných plánov a príprav. Všetci sa chytíme za ruky, uvoľníme emócie a potlačíme zmysly, čím sa zosúladieme s energiou vesmíru. Pozitívnymi myšlienkami zharmonizujeme naše frekvencie na najvyššie možné výšky. Zdvihneme ruky a týmito vysokofrekvenčnými vibráciami vyšleme do vesmíru interdimenzionálny súbor informácií, ktorý umožní vytvorenie silového poľa, ktoré zaktivuje vesmírne sily a dôjde k skoncentrovaniu svetelných a tepelných lúčov do formy interplanetárneho tunela, ktorý umožní transport medzihviezdny priestorom.“

Zhlboka sa nadýchol a pokračoval. „Keď začnem odčítat' od 10, znamená to, že tvorba kanála sa začala a keď poviem 0, posádka bude vtiahnutá do tunela.“ Zodvihol ruky k Slnku a začal odriekať svoju prosbu. Trvalo to dlho a robil pri tom rôzne magické gestá.

Vôkol vládlo hrobové ticho. Všetci sa báli čo i len dýchať, aby niečo nepokazili.

Som začal pomaly rátať: „10,9,8...“

„Možno by bolo lepšie, keby išli vo viacerých tuneloch,“ zašepkala Arnika Širon do ucha.

„Nebolo, lebo prechod jedným kanálom spôsobí vír, ktorý naruší okolitú atmosféru aj vedľajší tunel, a tak by mohli všetci zahynúť.“

Keď to Arnika začula, všetka krv jej vyprchala z tváre. Toto by ju nebolo napadlo ani v najškarredšom sne, podobne ako ani jej kamarátov. Krčovito schmatla Širon za ruku a zúfalo skríkla: „Pod' rýchlo so mnou!“ Vedela, že dobehnúť by nestihli, preto využili svoju schopnosť teleportácie a rýchlosťou myšlienky premiestnili svoje telá do kopuly.

„Chytró! Hľadaj ich!“ koktala bezmyšlienkovito.

„Tordo, Džoin a Joachym idú vedľajším tunelom. Treba ich zablokovať!“ V rýchlosti sa snažila vychrliť zo seba všetko, čo vedela. „Ja to neviem. Musíš to urobiť ty! Bude to niekde vedľa Patriho zóny.“

Širon síce nechápala o čo ide, ale robila, čo jej Arni kázala. Bleskovo začala prehľadávať všetky biele diery na pamäťovej tabuli. Bolo ich už veľa a nikde troch nešťastníkov nevidela. Do uší im nebezpečne doliehalo Somove odčítanie: 4,3...,

„Hľadaj!“ zúfalo súrila Arnika so slzami v očiach. „Lebo všetci zahynú...“

Vtom zaznelo hromové: „0 - štart!“

Všetko išlo podľa plánu a poriadku. Ako Som odpočítaval, nad morom sa zdvihol mohutný prívál vetra a vytvoril rotujúcu červenú stenu kanála, ktorý bol stále zreteľnejší a dlhší, až sa jedným koncom priblížil k posádke. Keď zaznelo „štart,“ bola do tohto bludiska vtiahnutá a zmizla ostatným divákom z dohľadu.

Kanál sa pomaly začal zatvárať a strácať.

Za pár sekúnd bolo po divadle.

Jose cítil, ako ho neznáma sila vtiahla do tunela a hnala obrovskou rýchlosťou vpred. Nevnímal ani bolesť, ani strach, len čakal, čo bude ďalej.

Iba nedávno prišiel pracovať do kopuly a už sa splnil jeho sen. Vedel, že bol vybraný na prácu na dôležitom projekte, o ktorom vedel len toľko, že ide o planétu Zem. Mal chuť na dobrodružstvo, preto súhlasil. Bol hrdý na to, že je Qeberčan. V porovnaní s ľuďmi predstavovali vyššiu inteligenciu a ich život bol od života na Zemi diametrálne odlišný. Existovali prakticky večne. Mali vlastnosti, ktoré sa z ľudského hľadiska javili ako nadprirodzené. Boli absolútnymi majstrami ducha, mysle a tela. Potravu získavali jedením, pitím, dýchaním, ale dobíjali sa aj

vzájomnou láskou a rozpínavou energiou vesmíru, ktorú prijímali zo subatomárnych častíc okolitého kvantového poľa, ktorých základným zdrojom boli fotóny slnka. Keď ich chuťové receptory v ústach hlásili absenciu chuťových vnemov, nemali problém pochutnať si na dobrom ovocí alebo pečenom koláči. Premenu svojich frekvencií sa im otvárali nekonečné možnosti. Všetku energiu vedeli využiť na transformáciu svojho vedomia, čo im umožnilo komunikovať myšlienkami. Stačilo vyslať signál z mozgu, určiť adresáta a informácia bola prenesená. Levitovať boli schopní prakticky od narodenia. Odrazili sa od zeme a vznášali pomedzi oblaky, vychutnávajúc slastný pocit voľnosti a beztiaže. Keďže kvocient svetla v ich tele dosahoval veľmi vysoké hodnoty - takmer 90%, bez problémov boli schopní dematerializácie a spätnej rematerializácie a teda teleportácie. Zadali mozgu zámer, kde práve chcú byť a prenos tela bol na toto miesto okamžite uskutočnený. Hovorili tomu myšlienkový prenos, nakoľko cestovali rýchlosťou myšlienky. Boli dokonca schopní vizualizácie, ale o tom Som povedal len jemu a Reinovi. Mali prísny zákaz o nej hovoriť a využiť ju mohli len na Zemi. Oplývali len pozitívnymi emóciami - láska, radosť, prajnosť, empatia, skromnosť, veľkorysosť... Nepoznali hnev, nenávisť, sebeckosť, chamtivosť, závisť a iné ľudské neduhy. Každý mal všetko

a nik prakticky nič nepotreboval. Panovala medzi nimi láska, priateľstvo a vzájomná úcta. Všetci vyzerali mlado, dokonca aj veľmi starí sa odlišovali len svojimi striebornými vlasmi. Odev bol jednoduchý. Nosili prevažne tuniky z bielej látky, jednoduchého strihu, bez rukávov, v páse stiahnuté opaskom. Ženy si cez plecia prehadzovali farebné palety a sukňu bohato zdobili živými kvetmi. Príbytky boli skromné. Veľa času trávili vo voľnej prírode. Ba aj zvieratá sa chovali priateľsky a prítulne. Fungovali na intuitívnej úrovni a vzájomnej výmene energie. Boli šťastné, hravé a ani najsilnejšie neprejavovalo agresivitu. Všetci spolu nažívali vo vzájomnej zhode, úcte a porozumení. Láska, harmónia a pokoj vládli celou planétou.

Pozrel na ostatných. Pohybovali sa rovnako rýchlo ako on. Občas začul klopnutie na skafander. Vedel, že sú to čierne lúče, ktoré prenikli stenou tunela, ale pancier ich odrazil. Som im pri poslednom zaučení podrobne vysvetlil ich pôsobenie. Priviedol ho vtedy k nemu Rein. Bol to prvý človek, ktorý ho privítal v kopule pri jeho nástupe do novej práce. Pamätal si, ako k nemu pristúpil fúzatý mladík s hrivou žiarivo hnedých vlasov. Podal mu ruku a povedal: „Vitaj medzi nami. Volám sa Rein a toto budú teraz aj tvoji

kolegovia. Pod', zoznámim ťa s nimi.“

Jose postupne podával ruku jednému po druhom a keď pristúpil k štíhlej dievčine, ktorej spod tenkého čierneho obočia svietili zelené oči ladiace s dlhými červenkastými kaderami, nemohol si nevšimnúť, ako Rein znervóznel. *Ej tam niečo iskrí*, prebehlo mu mysl'ou. *Ale mňa sa nemusíš báť, ja o ženský rod nemám záujem*, pousmial sa v duchu.

Keď sa so všetkými zoznámil, Rein mu zbežne poukazoval miestnosť. Bola okrúhla svetlá a okolo stien stáli stoly zo skla. Na stoličkách sedeli pracovníci a navzájom boli oddelení priesvitnou stenou. Celkom tam bolo asi pätnásť Qeberčanov a päť Qeberčaniek. Nad stolmi viseli veľké obrazovky, pripomínajúce televízory a na stoloch blikalo množstvo svietielkujúcich bodiek. Strop sa kuželovitovo zužoval do ostrého špica. Bol priehľadný a tak bolo odšadiaľ vidno modrú oblohu.

Nemohol si nevšimnúť ako naň všetci zvedavo upierajú zrak. Najmä Qeberčanky mohli oči nechať na vysokom, modrookom, kučeravom blond'ákovi, s prírodným melírom ladiacim do hneda.

Rein ho posúril: „Pod'me prosím! Šéf už čaká.“

Vystúpili z miestnosti a ocitli sa v priestrannej hranatej bielej chodbe. Chvíľku mlčky kráčali vedľa seba. Odrazu Rein zodvihol ruku a pomaly prechádzal dlaňou po stene. Evidentne niečo hľadal. V istom bode mu cez kožu

prebleslo biele svetlo. Tam zatlačil a stena pred ním sa začala rozplývať. Ukázal sa oblúkovitý vchod do ďalšej chodby. Od ostatných sa výrazne líšila. Jej steny pripomínali rotujúcu, svetlomodrú, svetelnú obruč.

„Tadiaľto musíme preletieť,“ obrátil sa na Joseho a hlavou kývol smerom k vchodu.

Leteli kľukatou chodbou, na konci ktorej bola veľká biela okrúhla miestnosť takmer bez nábytku. V strede sedel starší muž s láskavou a vlúdnu tvárou, veľkou bradou a striebornými vlasmi. Okolo neho stálo niekoľko poradcov.

Jose vedel, že je to šéf - volali ho Som. Inštinktívne sklonil hlavu na pozdrav a zostal nehybne stáť, kým si jeho oči zvykli na šero tejto zvláštnej miestnosti.

Som pristúpil k nemu. Položil mu ruky na plecía a riekol pokojným hlasom: „Vitaj medzi nami!“

Jose cítil, ako mu telom preletel pocit neopísateľného blaha a lásky. Vedel, že to vychádza zo Soma.

„Je načase, aby sme ti vysvetlili, načo si vlastne tu.“

„Áno, aj ja by som to rád vedel,“ rýchlo prikývol a potešil sa, že konečne príde na koreň veci. Pohodlne sa usadil a počúval.

„Vieš, iste si počul,“ začal pomaly Som, „že v tomto nekonečnom vesmíre nie sme sami. Žije tu veľa organizovaných bytostí, ktoré sa navzájom potrebujú.“

Trochu odstúpil a rukou urobil široký oblúk. „Ďaleko od nás je planéta Zem, na ktorej pred mnohými rokmi žili pozemšťania - hovorili si ľudia. Podobali sa na nás, ale mali oveľa menšie schopnosti ako my. Spočiatku boli na vysokej duchovnej aj telesnej úrovni, ale postupne ich dokonalosť upadala. Čím ďalej boli menej citliví, úctiví a civilizovaní. Mamona sa stala základným životným cieľom a z takéhoto, do peňazí zblázneného sveta sa láska a radosť rýchlo vytrácala.“

Jose si všimol, že jeho tvár sa zamračila. Vnímal Soma ako plynulo rozpráva a starostlivo zvažuje každé slovo.

„Ich vnútro sa postupne hrubo obaľovalo hmotou, preto boli ťažkí a obmedzení. Nemohli lietať a informovali sa len rečou. Myšlienky nevedeli využívať na komunikáciu a najhoršie na tom bolo, že mnohí z nich mali v sebe veľa čiernych vlastností. To je - závisť, pýcha, hnev, nenávisť, nepravosť, sebeckosť - čím sa obmedzovali ešte viac. Táto negatívna energia dosiahla epidemiologické rozmery a nakazila celú planétu. Miesto toho, aby rástli - zakrpatievali. Stratení v moci svojho egoizmu bezradne tápali v prehratom boji o lepší život. Napriek tomu existovali vo vesmíre tisíce rokov, ale potom život zanikol.“

Na chvíľu sa odmlčal a spod hrubého obočia pozrel na Joseho. „Doteraz sa nám nepodarilo zistiť z akých príčin.